

dan hišo. Martin je vedel, da bo Minka taka žena. Zato mu je ležala v srcu globoka ljubezen in hrepenenje in vriskal je vesel čez travnike.

III.

V sredo popoldne sta žagala Martin in oče bukove hlode. Pridno je tekla žaga, da se je kozel naveličal držati in se je hotel prekucniti z dolgim deblom vred.

„Stoj!“ se je ujezil Jerin in uprl z ного ob kozla, da se je zravnal. „Dež začne v par minutah, in še ta vrag nagaja. Drži! Saj sem te zato stesal

„Na, hiza, na! Hej, belka, rjavka, alo; kaj se igrate kot mladi paglavci. Tako stare in še otročje!“

Navajene so bile njegovega glasu in potrpežljivosti, zato se niso mnogo zmenile za opomine in klice.

„Saperlot, oče, hitiva, dež! Vidite, kako pelje svojo mokro kočijo po Krasu. Eno deblo je še. To morava razžagati. Prej ne greva pod streho in če tudi padajo kolci izpod neba.“

Zmetal je razžagane kose na kup, oče je vzel sekuro, s toporiščem meril deblo in zasekal zarez. Dvignila sta dolg hlod na kozla, in žaga je zašumela svojo monotono pesem.

PUNAT V KVARNERU

FOT. P. METOD SCHNEDITZ

lani. Vsak mora nekaj služiti. Zakaj ne bi ti? In denarja bo treba. Deset sežnjev drv sem napeljal. Nekaj bo za svatbo. Umazan ne maram biti in beraški tudi ne, Jerin je mož. Drži!“

Martin se je smejal očetovemu govoru, a črhnil ni niti besedice. Pripognila sta se, ostro nabrušena žaga je zašumela v surovi bukovini in metala bel prašek na tla.

Marko je prignal živino od studenca. Voli so stopali počasi, ker so bili utrujeni od gozdnih poti, krave, junice in telički so pa skakali in se bodli, da je imel stari hlapec precej posla z razposajenci.

Nad Grebenom se je zabliskalo, glasen grom je odmeval med nebom in zemljo.

„Aha, letos je začelo zgodaj trobentati. Konec aprila je šele,“ je mislil Martin in pogledal na nebo.

Težki, sivi oblaki so ležali nad dolino in hribi; daljnih gora so se skoro dotikali, tako nizko so ležali. Vihrava burja se je zaganjala vanje in topli jug jih je podil. Boj je bil v oblakih. Kot bi burja jezdila metlo in jug čilega vranca, se je zdelo. In pošiljala sta si sovražne poglede. V vijugastih črtah so švigali bliski nad gorami in globoko je odmeval grom po dolinah in gozdovih. Zapihal je močan veter, streslo